

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Велики Преслав, 25.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, I СЪСТАВ, НО, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дияна Д. Петрова

при участието на секретаря Женья С. Проданова
като разгледа докладваното от Дияна Д. Петрова Административно
наказателно дело № 20213610200366 по описа за 2021 година

Производство по чл.59 и сл. от ЗАНН, образувано въз основа на жалба, подадена от Ж. И. Ж. с ЕГН ***** с адрес гр.***, обл.***, ж.к.,***“№*, вх.*, ет.*, ап.* срещу Наказателно постановление №7481 от 29.10.2021 г., издадено от Началник Отдел “Контрол по РПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция“Пътна инфраструктура“ гр.София.

В обстоятелствената част на жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност и неправилност на наказателното постановление като издадено при съществени процесуални нарушения и при неправилно и необосновано прилагане на материалния закон. Предвид изложеното се иска от съда наказателното постановление да бъде отменено изцяло като неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Алтернативно се излагат доводи за намаляване на наложеното наказание.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна –Агенция “Пътна инфраструктура“ гр.София се представлява от процесуалния си представител, счита че атакуваното наказателно постановление е законосъобразно и правилно, и моли съда същото да бъде потвърдено.

Не се спори по делото и от доказателствата безспорно се установи, компетентността на наказващия орган. Спорни са обстоятелствата установени от административнонаказващия орган и дали е осъществен състава на вмененото нарушение.

Съдът, като обсъди материалите по приложената административнонаказателна преписка и събраните по нея, и в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, прецени ги поотделно и в тяхната съвкупност, установи от фактическа страна следното:

На 29.09.2021г. в 14.32 часа на път II – 73, км.32+20 в посока гр.Шумен – гр.Бургас,

жалбоподателя управлявал и е осъществявал движение по републиканската пътна мрежа на съчленено ППС с пет оси – МПС с две оси марка „Волво“ с рег. №СТ0083АК и полуремарке с 3 оси с рег. №СТ0516ЕМ, като при проверката от служители на АПИ с техническо средство – ел.везна било измерено натоварване на задвижващата 2-ра единична ос на МПС от 13,100, т. при максимално допустимо натоварване на оста от 11, 500, т. При проверката водачът на ППС не е представил валидно разрешение/разрешително/ или квитанция за платени пътни такси за движение на извънгабаритно, съотв.тежко ППС. Проверяващите приели, че с посоченото деяние, като управлявал ППС с измереното натоварване на осите над допустимото, жалбоподателя не е спазил [чл. 7, ал. 1, т. 4, б. А от Наредба № 11 от 3.07.2001 г.](#) на МРРБ за движение на извънгабаритни и / или тежки пътни превозни средства. За установеното на жалбоподателя бил съставен АУАН за административно нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.„А“ от ЗП вр. с чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11 от 3.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и / или тежки пътни превозни средства. Въз основа на акта било издадено обжалваното НП, с което на жалбоподателя за административно нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.„А“ от Закон за пътищата вр. с чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11 от 3.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и / или тежки пътни превозни средства и на осн.чл.53, ал.1, т.2 от Закон за пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000.00 лв.

Описаната фактическа обстановка, съдът счита установена от гласните доказателства – показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие св.С. и К., както и от приложените към административнонаказателната преписка документи.

Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетел-служител в „АПИ“, като не констатира наличие на противоречия, както между тях, така и с писмените доказателства, поради което такива не следва да бъдат обсъждани.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, спрямо което е издадено атакуваното НП, и в установения от закона седмодневен срок от връчването на НП.

Относно основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА. В тази насока, съдът взе предвид следното:

Въз основа на извършена служебна проверка, съдът намира, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаване на атакуваното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл.56 от ЗП и Заповед №РД-11-1266/17.10.2019 г. на Председателя на АПИ.

Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя, като същите притежават необходимото съдържание по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Нарушението е описано подробно с посочване на всички елементи от фактическия му състав и обстоятелствата, при които е извършено. Поради, което възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения направени от жалбоподателя са неоснователни.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана, за това, че

на посочените в НП дата и място, като водач на извънгабаритно/тежко, съчленено ППС, се е придвижвал по републиканската пътна мрежа с превишение на нормите за натоварване съгласно чл.7, т.4, б. "А" от Наредба № 11 от 3.07.2001 г. на МРРБ, което според АНО е нарушение на чл.37, т.1, т.1 от същата Наредба и чл.26, ал.2, т.1, б.А" от ЗП. По този начин се твърди че жалбоподателя е осъществявал движение на извънгабаритно и респ. тежко пътно превозно средство без съответното разрешение / разрешително или квитанция за платени пътни такси / издадени от съответната администрация управляваща пътя – в случая АПИ за дейност от специално ползване на пътищата, с което деяние е била нарушена от негова страна разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1 буква а от [Закона за пътищата](#) във връзка с [чл. 37, ал. 1, т. 1. от Наредба № 11 от 3.07.2001 г.](#) на МРРБ за движение на извънгабаритни и / или тежки пътни превозни средства и за което извършено от него адм. нарушение на основание [чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата](#) му е наложено административно наказание – глоба в размер на 2000 лв.

По отношение на приложението на материалния закон: Обжалваното НП е частично незаконосъобразно от материалноправна страна, поради дадената неправилна правна квалификация на нарушението. Административнонаказващият орган, следва в административно наказателното производство да докаже по безспорен начин, с допустими от закона доказателства, че претендираното нарушение е извършено от посочения като нарушител и че същия го е извършил виновно. Същественото в административно наказателното производство е да се установи: има ли административно нарушение; извършено ли е то от лицето, посочено като нарушител; дали това лице го е извършило виновно (умишлено или по непредпазливост, тъй като съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи). В хода на проведеното от административно наказващия орган производство и по време на съдебното следствие бяха събрани доказателства, установяващи по несъмнен начин, че жалбоподателя е извършителя на нарушението.

Възраженията на жалбоподателя, че той не може да бъде субект на нарушението, в което е обвинен с НП, поради това, че не е собственик на ППС, нито е превозвач, посочените лица са задължени да се снабдят с необходимите документи за извършване на превоза и съответно да заплатят таксите за това, водачът на автомобила тежкотоварен и/или извънгабаритен нямал такива задължения, което не можело да му се вмени във вина, съдът счита за неоснователни. В случая наложената от наказващия орган санкция на жалбоподателя се основава на нормата на [чл. 53, ал. 1 от ЗП](#), съгласно която се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., ако деянието не представлява престъпление, физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности, изброени в т. 1 до т. 6. От тази нормативна регламентация следва извод, че субект на нарушението по [чл. 53, ал. 1, т.1 от ЗП](#) може да бъде всяко физическо лице, което наруши законово установената в [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП](#) забрана за движение, в обхвата на пътя, на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства, без разрешение, вкл. и водачът на процесното ППС. В случая като субект на административнонаказателна отговорност по тази разпоредба е посочен жалбоподателя, като водач на ППС, включително по аргумент от разпоредбата на [чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г.](#) на МРРБ.

Разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредбата има следното съдържание: Във вътрешността на страната съответните служби за контрол при МВР и Агенция "Пътна инфраструктура" спират и проверяват спрелите и навлезли в обхвата на пътя и ограничителната линия извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства..., както и съставят акт на водача, на

съпровождашото лице и на другите длъжностни лица, когато при проверката се установи, че: движението се извършва без разрешително или документ за платена такса в случаите по чл. 14, ал. 3. В чл. 14, ал. 1 от Наредбата е предвидено, че разрешителното за движение на извънгабаритните ППС... при условията на чл. 8, ал. 2, 3 и 4 се издава по образец (приложение № 3). Според чл. 14, ал. 3 от Наредбата, извънгабаритните и/или тежките ППС, на които се разрешава да се движат след заплащане само на дължимата такса, са тези, които имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II, както и тези с габаритни размери: широчина – до 3, 30 м, височина – до 4, 30 м, и дължина – до 22 м.. Цитираната нормативна уредба води на извода, че има два режима, при които се преодолява забраната за движение на извънгабаритни ППС по пътищата – или след издаване на разрешително по образец, което се издава от администрацията, управляваща пътя, или само след заплащане на дължима такса, когато извънгабаритните и/или тежките ППС отговарят на условията по чл. 14, ал. 3 от Наредбата.

В конкретния случай е измерената сума от натоварванията на задвижващата 2-ра единична ос на МПС била 13,100 т. при максимално допустимо натоварване на оста от 11, 500, т., което е в нарушение на [чл. 7, ал. 1, т. 4, б. А от Наредба № 11 от 3.07.2001 г.](#) на МРРБ, което се потвърждава от писмените доказателства по делото вкл. и от показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели. Съгласно измереното натоварване на горепосочената ос на МПС безспорно управляваното от жалбоподателя ППС се явява тежко съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Наредбата. Същото обаче попада и в обхвата на чл. 14, ал. 3 от Наредбата, тъй като измереното натоварване на тази ос не превишава с повече от 30 % допустимото максимално натоварване на ос. По този начин несъмнено движението на това тежко ППС се разрешава след заплащане само на дължимата такса, без да е изискуемо издаването на писмено разрешително по образца, предвиден в чл. 14, ал. 1 от Наредбата, при условията на чл. 8, ал. 2 и ал. 4 от същата – от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със съответната служба за контрол при МВР и след заплатени пътни такси.

Изложените в АУАН и НП факти на измерени натоварвания над допустимите норми сочат, че за управляваното от жалбоподателя ППС разрешение за дейности от специалното ползване на пътищата, издадено от администрацията, управляваща пътя /АПИ/, не е било изискуемо. При това положение движението на това ППС не може да бъде квалифицирано като нарушение на [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП](#). Тази норма въвежда забрана за движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни без разрешение, а според [ал. 3 на чл. 26 от ЗП](#), разрешенията по ал. 2 се издават от управителния съвет на агенцията или от упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – за републиканските пътища, и от кметовете на съответните общини – за общинските пътища, в посочени срокове, т. е. въпреки разликата в използваната терминология, изискуемите по [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП](#) разрешения са само формалните писмени разрешителни, на каквито не могат да бъдат приравнени квитанциите за заплащане на дължимата такса по смисъла на [чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г.](#) В случая е налице и несъответствие между фактическото описание на административното нарушение и неговата правна квалификация от страна на адм. наказващия орган според мнението на настоящия съд. В актуалната съдебна практика (напр. Решение № 233/ 16.02.2021 г. по КАНД № 2483/ 2020 г. на АС – Бургас, Решение № 414 / 18.03.2021 г. по КАНД № 367 / 2021 г. на АС – Бургас, Решение № 40/28.02.2018 г. по КАНД № 4/2018 г. на АС – Стара Загора, Решение № 457/18.12.2019 г. по КАНД № 453/2019 г. на АС – Стара Загора, Решение № 33/09.01.2020 г. по КАНД № 2599/2019 г.

на АС – Бургас, Решение № 892/05.12.2019 г. по КАНД № 1137/2019 г. на АС – Хасково, Решение № 98 от 28.02.2020 г. по КАНД № 1397/2019 г. на АС-Хасково и др.) се застъпва становището, че в случаите, когато движението на извънгабаритно и/или тежко ППС се извършва без необходимото разрешително по чл. 8, ал. 2 от Наредбата на МРРБ, е налице нарушение на [чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП](#) и се осъществява съставът на [чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП](#), а когато движението на ППС се извършва без заплатената такса по чл. 14, ал. 3 от Наредбата, се осъществява съставът на [чл. 177, ал. 3 от ЗДвП](#), а не този на [чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП](#). Касае се за две различни хипотези, тъй като разрешението за движение на тежко ППС се издава от органа, посочен в [чл. 26, ал. 3 от ЗП](#) (управителния съвет на агенцията или от упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – за републиканските пътища и от кметовете на съответните общини – за общинските пътища), а в хипотезата на чл. 14, ал. 3 от Наредбата се заплаща такса и не се издава формален административен акт. След като нормативно е предвидено, че е допустимо движение на тежки ППС до определени параметри без издадено разрешение /при заплащане на определена такса/, и доколкото в случая управляването от жалбоподателя ППС отговаря на условията на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, административнонаказателната разпоредба, която съдържа в хипотезата си установените от контролните органи съставомерни факти, е тази на [чл. 177, ал. 3 от ЗДвП](#), предвиждаща да се наказва с глоба от 500 до 3000 лв. водач, който, без да спазва установения за това ред: 1. управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. По този начин като е постановил този си акт, съдът намира, че адм. наказващия орган е приложил неправилно материалния закон. В тази връзка съдът приема, че не е извършено нарушение на [чл. 26, ал. 2, т. 1 буква а от Закона за пътищата](#) във връзка с [чл. 37, ал. 1, т. 1. от Наредба № 11 от 3.07.2001 г.](#) на МРРБ за движение на извънгабаритни и / или тежки пътни превозни средства. Предвид това неправилно е определен и размера на наложеното административно наказание.

В настоящия случай обаче, безспорно се установява, че на 29.09.2021 г. по време на проверката жалбоподателят като водач на процесното ППС е управлявал същото което е било с натоварване на ос, което надвишава нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството с горепосочената наредба. За така извършеното от жалбоподателя нарушение на чл.14, ал.3 от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ е следвало да бъде санкциониран за нарушение на [чл. 177, ал. 3 от ЗДвП](#), по силата на който разпоредба се предвижда, че същият подлежи на наказание глоба в размер от 500 лв. до 3000 лв.

Като не е сторил това административнонаказващия орган е допуснал неправилно приложение на материалния закон при избора на надлежната административнонаказателна и санкционна разпоредби. Установената материална незаконосъобразност не е основание за цялостна отмяна на издаденото наказателно постановление, а само за неговото изменение, защото приложимата за деянието разпоредба на чл.14, ал.3 от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ и санкционаната такава на [чл. 177, ал. 3 от ЗДвП](#) са значително по – благоприятна за нарушителя, в сравнение с приложената разпоредба на [чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата](#), т. е. не се влошава положението на жалбоподателя. Тъй като производството по оспорване на наказателното постановление пред районния съд протича по реда на НПК, то за първоинстанционните районни съдилища е допустимо приложението на чл.63, ал.2, т.4, ал.7, т.1 от ЗАНН и на [чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК](#) – за прилагане на закон за същото, еднакво или по – леко наказуемо престъпление, поради което няма пречка съдът да измени наказателното постановление в тази му част и да приложи

закон за по – леко наказуемо нарушение при същите фактически положения. В този смисъл е и задължителната съдебна практика, обективирана в Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. на Върховен административен съд, която предвижда, че в производството по реда на раздел пети, глава трета за обжалване на наказателни постановления от [Закона за административните нарушения и наказания](#), районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по – леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Която вече е въведена и изрично в производството по ЗАНН.

С оглед гореизложеното оспорваното наказателно постановление следва да бъде изменено, по отношение на правната квалификация и в санкционната част като се преквалифицира деянието и се намали наложената санкция от глоба в размер на 1000 лева на глоба в размер на 500 лева на осн. [чл. 177, ал. 3 от ЗДвП](#). По отношение на размера на наказанието, съдът счита че следва да бъде наложено минималното такова поради наличие на смекчаващи отговорността обстоятелства, нарушението е първо такова, наличието на съдействие то нарушителя на АНО, заплащане на дължимите такси, преди издаване на НП, като съдът не установи отегчаващи отговорността на нарушителя обстоятелства.

Съдът намира, че преценката на административнонаказващия орган за "маловажност" по смисъла на чл. 28 от ЗАНН на извършеното от жалбоподателя се прави по законосъобразност и това същото подлежи на съдебен контрол и тъй като това – преценката дали случая е маловажен и дали това е преценено по законосъобразност от адм. наказващия орган, подлежи на съдебен контрол от страна на настоящия съд тъй като последния е инстанция по съществото на спора. Дали случая е маловажен съдът се ръководи от нормата на чл. 9, ал. 2 от НК към която препраща разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, като в случая тази разпоредба чл. 9, ал. 2 от НК и обстоятелствата изключващи отговорността са приложими и към административнонаказателния процес. Затова същата норма- чл. 9, ал. 2 от НК е обстоятелство изключващо отговорност вкл. и адм. наказателната по отношение на жалбоподателя. Като съобрази доказателствата по делото настоящия съд намира, че в случая не следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН тъй като случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН понеже адм. нарушение е общественоопасно по смисъла на чл. 10 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН тъй като в случая се касае за отношения свързани с осигуряването на безопасността на движението по пътищата свързани с предотвратяването на опасни за обществото и населението съответни ПТП и или нанасянето на увреждания на пътната настилка на републиканската пътна мрежа. В случая законът е постановил, че само с осъщественото от жалбоподателя действие в определения от закона срок е достатъчно само неговото наличие респ. извършване, за да възникне съответната административнонаказателна отговорност на жалбоподателя, тъй като в случая са увредени важни държавни и обществени права свързани със спазване на нормите свързани с осигуряването на здравето и имуществото на Държавата и гражданите при използване на съответната републиканска пътна инфраструктура и съответно установения в страната правов ред. Процесното административно нарушение не се отличава с по – ниска степен на обществена опасност от нарушения от този вид, като заплащането на дължимите такси, след съставяне на АУАН и то от собственика на ППС, може да бъде единствено смекчаващо отговорността обстоятелство. Поради което в случая съдът намира, че извършеното от жалбоподателя е формално адм. нарушение и не е маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и не може да се отмени и на това искано от жалбоподателя основание процесното наказателно постановление.

По разноските: В съдебно заседание АНО претендира да му се присъдят разноски по настоящото дело на основание [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#). С настоящото си решение съдът приема, че процесното наказателно постановление се явява напълно законосъобразно и като такова следва да бъде изменено. По този начин на адм. наказващия орган следва да се присъдят претендираните разноски за възнаграждение за юрисконсулт. При определяне на дължимите разноски за юрисконсултско възнаграждение, следва да се приложи разпоредбата на [чл. 63, ал. 5 от ЗАНН](#), съгласно която размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на разпоредбата на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#), който препраща към [Наредбата за заплащането на правната помощ](#). Съгласно [чл. 27 е от Наредбата за заплащането на правната помощ](#) възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80.00 до 120.00 лв.. С оглед фактическата и правна сложност на делото, съдът стигна до извода, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на адм. наказващия орган следва да се присъди и определи възнаграждение в размер на 80.00 лв.

С оглед на изменението на процесното наказателно постановление и непоискване от страна на жалбоподателя на направените от него съдебни разноски по делото, съдът намира, че такива не се дължат на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1, ал.2, т.4, ал.7, т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №7481 от 29.10.2021 г., издадено от Началник Отдел "Контрол по РПМ", Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция“Пътна инфраструктура“ гр.София, с което на Ж. И. Ж. с ЕГН ***** с адрес гр.***, обл.***, ж.к. „***“№*, вх.*, ет.*, ап.* за нарушение по [чл. 26, ал. 2, т. 1 буква „а“ от Закона за пътищата](#) във връзка с [чл. 37, ал. 1, т. 1. от Наредба № 11 от 3.07.2001 г.](#) на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства и на основание [чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата](#) е наложено административно наказание "глоба " в размер на 2000,00 лева, както следва: НАЛАГА на Ж. И. Ж. с ЕГН ***** с адрес гр.***, обл.***, ж.к.„***“№*, вх.*, ет.*, ап.* на основание чл. 177, ал. 3, т.1 от Закона за движение по пътищата административно наказание "Глоба" в размер на 500.00 лв. за нарушение по чл. 177, ал. 3, т.1 от Закона за движение по пътищата и вр. с чл.14, ал.3 от [Наредба № 11 от 3.07.2001 г.](#) на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства.

ОСЪЖДА Ж. И. Ж. с ЕГН ***** с адрес гр.***, обл.***, ж.к.„***“№*, вх.*, ет.*, ап.* да заплати на Агенция Пътна Инфраструктура с адрес на същата гр. София бул. Македония № 3 сумата от 80.00 лева /осемдесет лева/, представляваща сторените пред районния съд разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с жалба пред Административен съд гр. Шумен по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, на касационните основания, предвидени в НПК.

Съдия при Районен съд – Велики Преслав: _____